

Но след като се ожени на почтена възраст за бившата жена на ротмистър Кямилев в личния и обществен живот на Ранко Маджеров настъпи коренен прелом: от "Партиен клуб", достъпен за всеки, дошъл му се превърна в "средновековна крепост", в която никой не се допускаше. Ранко Маджеров трябваше да се задоволява само с компанията на жена си и... на любимото ѝ кученце, което беше принуден да бави и да разхожда извън вънртенките им, на улицата.

Жената на Ранко, бивша Никола Кямилева, бе дъщеря на професор Иванов. Майка ѝ бе чехинка. Завършила беше руска гимназия в Одеса, знаеше много добре руски език. Ротмистър Кямилев беше на служба в трети конен полк - Пловдив и живееше под неен в къща на Сахат тапа. Неговата компания се състоеше предимно от страстиз картоиграчи. Между тях бе и един млад турчин, син на богат търговец-колонизист в Пловдив; Посещаваше редомно Граждански клуб и по цяла нощ раздаваше "бенките"; знаеше много пари, беше добър играч и обикновено не губеше. В дома на Кямилев играеше не на бекаре, а на по-малък. Който е "пас", отиваше в съседните стая да прави компания на г-жа Кямилева. Тя беше ефектна дама, високо интелгентна, с дух... обичаше живота.

Кямилев имаше вече дъщеря, която учи музика във Виена. Беше добре пианистка, даваше концерти в Пловдив. Като е била във Виена Кямилева, вече разведена, се свързала с професора по пиано, изживяла при неговото учение дъщеря ѝ и впоследствие той дойде и живя живял връзка с нея. Съжителството им продължи две-три години.

Преди да напусне България, професорът даде прощална вечеря по случай раздялата си с тъй наречената негова жена. Събраха отбрани гости. Поканени били между другите Ранко Маджеров и Петър Тодоров с жена си. След вечерята стана професорът и държи малък тост за България, за прекараното време тук и в заключение се обърна към Ранко Маджеров с думите: